

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 5924

гр. София, 07.08.2020 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 8 състав, в закрито заседание на 07.08.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Деница Митрова

като разгледа дело номер **6179** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по повод на жалба с вх. № 19160 от 29.06.2020 г. и вх. № 20002 от 02.07.2020 г. по описа на Административен съд – София град (АССГ), подадена от Б. Т. П., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [жк], ет. 11, ап. 46, чрез адв. И. А. от АК – П., с адрес [населено място], [улица], кантора 9 срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т.1, б. „б“ от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) № 1296 от 19.06.2020 г., издадена от младши автоконтрольор в 02 група, 01 сектор в Отдел „Пътна полиция“, Столична дирекция на вътрешните работи (ОПП – СДВР), с която спрямо жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка “временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца“.

С резолюция от 03.07.2020 г. производството по делото е оставено без движение за отстраняване на констатирани от съда неизправности на жалбата и направеното с нея искане по чл. 166 от АПК.

На 16.07.2020 г. по делото е постъпило искане от жалбоподателя, с което уточнява какви вреди са му причинени с цел да мотивира искането си по чл. 166 от АПК и представя вносен документ за платена държавна такса.

На 20.07.2020 г. производството по делото отново е оставено без движение е и изискана информация от ответника за номера на оспорената заповед, с оглед констатирана от съда различна номерация, поставена на обжалваната заповед и вписаната в представения по делото картон на водача.

На 28.07.2020 г. по делото е постъпила исканата информация, като заместник началника на ОПП – СДВР посочва, че ЗППАМ № 1296 от 19.06.2020 г. и № 20 – 4332 – 004015 от 19.06.2020 г. е една и съща като № 1296 е номер, който се поставя в момента на издаване на улицата, а № 20 – 4332 – 004015 е фиксиран номер от

административно информационната система на МВР.

Съдът, като се запозна с доказателствата по административната преписка, прие за установено следното:

Искането за спиране е допустимо. Подадено е в срок, от активно легитимирано лице, с правен интерес и е съединено с оспорване на издадената заповед за прилагане на ПАМ, т. е. във висящ процес по оспорване на заповедта.

Разгледано по същество, искането е неоснователно по следните съображения:

Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 6 от ЗДвП обжалването на заповедите за прилагане на ПАМ не спира изпълнението им. Налице е законова презумпция за съществуването на една, повече или на всички предпоставки по чл. 60 от АПК още при постановяване на заповедта за прилагане на ПАМ. Същевременно презумпцията по чл. 172, ал. 6 от ЗДвП е оборима. Тъй като специалният закон не предвижда основания за спиране изпълнението на визираните в чл. 172, ал. 1 от ЗДвП заповеди, по аналогия и с оглед препратката на чл. 172, ал. 5 от ЗДвП се прилага нормата на чл. 166, ал. 2, вр. ал. 4 от АПК.

Искането за спиране по чл. 166, ал. 2 от АПК на актове по чл. 172, ал. 1 от ЗДвП зависи от преценката дали незабавното изпълнение на ПАМ може да причини значителна или трудно поправима вреда на адресата, която да бъде противопоставена на презумираните предпоставки по чл. 60, ал. 1 от АПК. Предпоставките, при които съдът може да спре предварителното изпълнение, са нови факти и обстоятелства, поради които самото предварително изпълнение би могло да причини значителна или трудно поправима вреда на оспорващия. Доказателствената тежест за тези нови факти и обстоятелства и въздействието им върху правната сфера на адресата на акта е на жалбоподателя. За да бъде спряно предварителното изпълнение, жалбоподателят следва да посочи и докаже вида и вероятността за настъпване на твърдените от него вреди от изпълнението, за да се прецени дали са значителни като основание за спирането му, тоест следва да установи, че от допуснатото по закон предварително изпълнение ще последва значителна или трудно поправима вреда или че ще бъде засегнат особено важен негов интерес.

В случая в жалбата и в молба, наречена искане, от 16.07.2020 г. са изложени съображения срещу законосъобразността на издадената заповед. Във връзка с искането за спиране се сочи следното:

Наложена ПАМ оставя оспорващия без свидетелство за правоуправлени, което го възпрепятства да управлява МПС по своя преценка. Липсата на СУМПС го уврежда, тъй като не може да изпълнява трудов договор на длъжност „шофьор“ и губи възможността да полага труд с МПС. Допълни се посочва, че жалбоподателят има значителни вреди, като пропуска да реализира собствен превоз и да получава доходи по възмездни договори за поръчки към доставчици и клиенти в България.

Съдът намира, че изложените аргументи не обосновават значителна или трудно поправима вреда, която ще последва за жалбоподателя от допуснатото предварително изпълнение. Оспорващият не представя доказателства за сключени от него, преди и към датата на издаване на обжалваната заповед, трудови договори и/или облигационни такива. Не се сочат данни и за размера на твърдените от П. вреди. Посочените в молбата от 16.07.2020 г. съображения са изцяло бланкетни и без никаква конкретика, за да може да се направи обоснован извод, че с допуснатото по силата на закона предварително изпълнение на обжалвания акт му се причиняват значителни и трудно поправими вреди.

Следва да се посочи, че възникналите неудобства за жалбоподателя не надхвърлят обичайните такива, които всеки човек би изпитал, ако не разполага с личен автомобил.

По изложените съображения съдът намира искането за неоснователно.

Така мотивиран и на основание чл. 166, ал. 4 вр. ал. 2 от АПК вр. чл. 172, ал. 6 от ЗДвП, съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ОТХВЪРЛЯ искането на Б. Т. П. за спиране на предварителното изпълнение, допуснато по силата на чл. 172, ал. 6 от ЗДвП, на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т.1, б. „б“ от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) № 1296 от 19.06.2020 г., издадена от младши автоконтрольор в 02 група, 01 сектор в Отдел „Пътна полиция“, Столична дирекция на вътрешните работи.

Определението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: